

EREVNA

Innehåll

Studier i Uppenbarelseboken. 2.	
Av H. Odeberg.	51
Bibelsamtal.	
Av H. Odeberg.	
Joh. 6:63.	58
Joh 1:14.	60
Att ha ögon men icke se.	
Av Hugo Odeberg.	62
Innehåll	64

Studier i Uppenbarelsboken. 2.

Av H. Odeberg.

(Samtal i Erevna)

(Som svar å mångas önskemål följer här nedan ett utförligt referat av ett av de samtal om Uppenbarelsboken, vilka tidigare i största korthet refererats. Jfr Erevna 1957:1.)

Det finns ett ord av fromma och lärda män i gamla tider, som säger att Bibeln är så enkel, att ett barn kan begripa den, men så djup, att inte den lärdaste eller den av Anden mest upplyste kan fatta den. Detta gäller isynnerhet om de johanneiska skrifterna, och bland dessa Apokalypsen. Om man läser den såsom den är oss given och tar emot det som står skrivet, är det så många ord som är enkla och klara. Dessa enkla ord ger bokens grundtankar och grundbudskap. — Men så finns det dessa många stora och svåra problem beträffande tydningen av exempelvis synerna.

Kap. 4 är begynnelsen av de egentliga visionerna, och det är då anmärkningsvärt att det börjar med skildringen av den himmelska gudstjänsten, vars höjdpunkt är det trefalt Helig.

Kap. 5 beskriver visionen av en bokrulle. — Denna bok var rullad såsom de heliga skrifternas böcker voro rullade. — Vi erinra oss i detta sammanhang att Jesus i Nasarets synagoga kallades fram för att läsa profettexten och att man räckte honom profeten Jesajas rulle, och att denna rulle var bunden så, att när han öppnade den, fann han början av kap. 61. — Här är det nu en sådan bokrulle. Om denna heter det att den

var ”skriven inifrån och bakifrån”, dvs det var skrift både på utsidan och på insidan, och att den var ”förseglad med sju sigill” (5:1). — Vad kan det, att den var skriven inifrån och utifrån, på bägge sidor, tänkas betyda? — Ja, svaret beror av vad en sådan förseglad rulle egentligen innebär. Här måste man beakta hela sammanhanget. Att den hade skrift både på utsidan och insidan hänger tillsammans med att den var *förseglad*. — Vad betyder ’förseglad’? — Detta begrepp har i GT och i den med NT samtida judendomen och i NT självt en dubbel betydelse. Å ena sidan är det ju helt naturligt att en sådan bokrulle, som är ombunden och förseglad, därmed är, som det i det följande betonas, stängd. Dess innehåll är fördolt, den är tillsluten så att man inte kan öppna den och inte läsa den. Ingen annan kan göra det än den som är ”värdig och mäktig att lösa de band som är förseglade” (5:2). Men å andra sidan pekar det på Guds rådslut, ”det fördolda”, vilket är givet såsom helig skrift. Det ord som man vid vartenda ställe i Apokalypsen måste komma tillbaka till, är det som står i början: ”ifrån begynnelsen”. Den är en gudomlig skrift hos Gud ifrån begynnelsen, den är skriven ifrån begynnelsen. ”Ifrån världens grundläggning” är ett annat uttryck som flera gånger förekommer i denna bok. — Härvid kan vi erinra om hurusom Jesus enligt Mt 13 ger en antydning om den djupare meningen med sin undervisning i liknelser genom att hänvisa till Ps 78:2, och för sina lärjungar så förklarar innebörden av detta, att det på grekiska är översatt: ”Jag vill öppna min mun i liknelser och ge ifrån mig sådant som är *fördolt ifrån världens grundläggning*” (Mt 13:35). — Härifrån kan man möjligen ana vad det betyder att bokrullen är skriven på bägge sidor. Vad innebär det? — Jo, det betyder att det är intet som är tomt där, utan allting är upptaget i detta gudomliga rådslut. Det är en bok om frälsningsrådslutet, hela den gudomliga planen i vilken frälsningen är centrum. I bokrullen är allting ifrån begynnelsen och till slutet

med, liksom den talar om "Lammet som är slaktat ifrån världens grundläggning" (13:8). I detta "skrivna på båda sidor" ligger inneslutet det som Paulus talar om i Kol 1: Honom "genom vilken vi hava förlösningen, våra synders förlåtelse; Han som är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat. Ty genom Honom skapades allting." — "Skriven inifrån och bakifrån" betyder alltså *allting*.

Sedan kommer den frågan: "Vem är värdig att öppna denna bok och lösa dess sigill?" (5:2). Och det säges att "ingen i himmelen eller på jorden" förmådde det. Inte heller någon bland undervärldsmakterna kunde se (läsa) den. Bakom detta ligger samma grundsyn av skapelsen; denna Guds bok är utgången ifrån den skapare genom vilken allt har blivit till. Det är inte någon annan makt där bredvid, som på något sätt blandar sig i denna skapelse, utan det är endast inom denna skapelse som de, som är fientliga mot Skaparen, rör sig. De är själva skapade av Honom. — Johannesapokalypsen, liksom även Johev och Johbr, riktar sig mot vissa åskådningar, som författaren (enligt boken Jesus Kristus själv, men det är ju Johannes som får skriva vad han ser) betraktar som mycket farliga irrläror. Till dessa hör den att det skulle finnas en fiende till Gud, som är jämställd med Honom, en ursprunglig ond mörkrets makt. Det var ju vissa former av gnosis som hade denna lära. Här är därmed dualismen avvisad. Det finns ingen dualism, i detta ords egentliga mening, i NT, utan det är sträng monism. Det finns endast en värld. — Vad innebär det i denna vision och enligt detta språk att öppna bokrullen och lösa sigillerna? Det framgår av det följande vad det i detta sammanhang kan innebära. Det betyder, att hela Guds plan med denna tidsålder ("från världens grundläggning" betyder också en hänvisning till den tidsålder i vilken man är) har fått sin fulländning. Den som löser boken kan icke vara någon annan än den som är med i och förverkligar allt det som står i denna

bok, dvs den som är ifrån begynnelsen, den gudomlige. — I vers 4 talas det om att Johannes, som såg detta, grät. Vad kan denna hans gråt betyda? Den har ju en mening. Ja, det talas ju i andra sammanhang här i Apokalypsen om tårar och klagan. Det är då klagan ifrån dem som är förföljda och förtryckta, som är i denna tidsålders nöd. Det är sådana som är trogna och trofasta mot Kristus. Johannes gråter här därför att ingen kunde öppna bokrullen. Fulländningen, som ingår i denna bok, föreföll honom att inte komma till stånd. Den gudomliga planen, som där hade uppgjorts, kunde aldrig bringas till fulländning. Men då svaras det utav en av de äldste ("äldste" är en av de höga änglar, som är liksom bisittare i den gudomliga styrelsen eller domstolen, som vi har samtidigt med den himmelska gudstjänsten) eller, som det också möjligen kan översättas, den främste bland de äldste, dvs deras och den gudomliga tronens talesman, och denne säger nu till Johannes: "Gråt icke, ty Lejonet av Juda stam, Davids rot, är värdig att öppna boken och lösa dess sju sigill" (5:5). Här säges nu inte: Han som är den förste och den siste, eller Ordet som var ifrån begynnelsen, utan det nämnes ett bestämt namn från en bestämd tid i det lilla Israel, en stam i detta folk och en konung i detta lands historia av denna Juda stam vid namn David, och det är en allusion på en profetia av Jesaja (Jes. 11). Det är mycket anmärkningsvärt, att den som segrar, den som är Fulländaren, det är Han som är Davids rot, "Telningen av David", av Juda stam. Han som också är det Lamm, "som är slaktat ifrån världens begynnelse", är den av Juda stam av Davids släkte, som led denna korsdöd på ett bestämt ställe i Israels land, Golgata utanför Jerusalem. — Man kan inte ens återge den poesi, den musik som är i denna skildring, den himmelska klang, som möter en, när det talas om detta "Lejonet av Juda, Davids rot, som har sekrat till att öppna boken", som är hela tillvarons hemlighet och fulländning.

Nu står det här att Johannes ”såg i mitten av tronen (det betyder tronplatsen, inte själva tronen) ibland de fyra väsendena (om vilka det har talats i det föregående kap., som ansluter sig till Hes. 1 och 10) och ibland de äldste ett lamm stående, i egenskap av slaktat” (5:6). Det stod där, detta lamm, i sin egenskap av att vara slaktat. Det är naturligtvis enligt Jesajas 53:e kapitels ord om denne tjänaren, Han som enligt Pauli ord (Fil. 2:8) ”var lydig intill döden”, och som liknas vid ett lamm som föres till slaktbänken, till att slaktas. Det är ju uppenbart, att den som läste och hörde denna bok såsom en skrift av Johannes, när Johannesevangeliet sedan var skrivet, och läste dem båda, tänkte på Döparens ord (Joh. 1:29): ”Se Guds Lamm som bär, borttager, världens synder”, det Lamm om vilket det i 13:8 heter att det var ”slaktat ifrån världens begynnelse”. — Detta Lamm är Lejonet av Juda stam, som har förmått lösa bokrullen på grund av sin seger. Segern i Apokalypsen är ju troheten intill döden, trofastheten mot Gud. Kristus har segrat, han är den som har övervunnit på detta sätt. Han har blivit besegrad och tillintetgjord av alla världens makter. Men i denna tillintetgörelse, som var höjdpunkten av hans trohet, har han segrat på det gudomliga sättet, med den gudomliga segern. Att denna bok var skriven på båda sidor är i detta sammanhang en hänsyftning på att Kristus var med i alltsammans ifrån begynnelsen, och att han burit all världens nöd på sig. Och varenda människa är med i denna hans trohets seger på korset. — Vidare står det att Han har ”sju horn och sju ögon, som äro de sju Guds andar, som äro utskickade, sända ut över hela världen” (5:6). Fastän det är frågan om en vision, är det troligen så att det inte alls är meningen att det har syns sju horn och sju ögon, utan att de är symbolerna för någonting annat. Det är alldeles otvivelaktigt att de är symboler. Man kan tänka sig att det kanske inte ens är någon visuell bild förbunden med detta, utan att ”sju horn och sju ögon” endast är

termer. Men å andra sidan kan denna bilden själv vara helt fattad symboliskt. Jag menar, det är omöjligt att avbilda lammet med sju horn och sju ögon. — Så mycket viktigare är vad detta betyder. De sju hornen, de sju ögonen och de sju andarna ligger i samverkan, dvs de är samma sak. De är utsända hän mot hela världen. — Vilka äro de sju? Ja, när man i dessa apokalyptiska sammanhang isynnerhet talade om de sju, var det alltid frågan om de sju gudomliga verkningskrafterna eller uppenbarelseformerna, som kom efter ”treenigheten” av Kronan, Visheten och Insikten. De äro: 1) Nåden — Storheten, 2) Rättfärdigheten — Domen, 3) Frälsningen — Hälsan, 4) Segern (i Apokalypsens mening), 5) Äran (i biblisk mening), 6) Grundvalen (”Ingen annan grund kan läggas, än den som lagd blivit, Jesus Kristus”) (1 Kor. 3:11) och 7) Riket, där målet för denna utsändning är nått, Gudsriket i världen. Det betyder alltså att detta slaktade Lamm är med i alla dessa krafter, det är Kristus som är i Nåden, Rättfärdigheten, Frälsningen, Segern, Äran, Grunden och Riket. — Alla tio äro med i denna bok, och Lammet ”kom och tog bokrullen ur handen på Honom som satt på tronen” (5:7). Tronen, eller Herrlighetens Tron, är ett annat uttryck för Kronan, och det är en tanke som går igenom hela Uppenbarelséboken, att detta det på Golgata slaktade Lammet, det som har varit nere i det djupaste mörkret och djupet, också är på Tronen. Man erinrar sig därvid slutorden i det sista av de sju breven, brevet till Laodicea (3:21): ”... såsom jag har segrat”, säger Kristus, ”och satt mig med min Fader på Hans Tron.” Och vi har dessa korta hymner, där det just talas om Tronen och Lammet, t.ex. i 5:13: ”Honom som sitter på Tronen och Lammet vare Pris och Ära och Herrlighet och Kraft — Styrka i evigheters evighet.” Dessa är också en antydning om de gudomliga verkningskrafterna för vilka man prisar och lovar. — När det nu tar emot bokrullen, falla de fyra väsendena och de tjugofyra äldste ned *inför Lammet*. Att de föllo ned för

Lammet betyder att de tillbådo det såsom gudomligt. Det slaktade Lammet är gudomligt. Här i himmelen faller man inte ned för någon annan än inför den Gudomlige. — Vidare talas det om ”rökelse som äro de heligas böner”. De heliga, det betyder ju de som är utvalda och kallade, som har tagit emot kallelsen: ”Vänd om!”, de som har ringa kraft och bevarat Kristi ord (3:8). Deras böner är där med inför den himmelska tronen. Det är en grundtanke här i Uppenbarelseboken, att dessa smås böner bäras av själva de högsta änglarna och äro inför Guds egen tron, och där är deras Frälsare, Lammet, Han som tagit all deras nöd på sig. Han är på denna tron och tar emot deras böner. — Och så har vi där en hymn till Honom: ”Värdig är Du att taga Bibeln och öppna dess insegel, ty Du är slaktad, och Du har förvärvat och vunnit oss åt Gud med Ditt blod ur alla folkslag och tungomål och folk och slakten, och gjort dem till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden.” (5:9-10). Vi har här samma uttryck som i 7:9, och det är mycket betydelsefullt. Det innebär först och främst att det är intet folk som är uteslutet. Frälsningen, som utgår från Jerusalem, Sion, Golgata, går ju ut till alla folk. Men lika viktigt är det att beakta att det inte betyder att dessa folk och folkslag och tungomål nu upphör att vara till, eller att de som tages ur dem inte längre tillhör sitt folkslag och folk och tungomål, utan det betyder att de är tagna sådana som de äro. Det syftar på den oändliga rikedom i den gudomliga skapelsen. Det är inte frågan om att de skall bli alla lika, likriktade som alla världshärskare och sataniska makter vill göra människorna till och utplåna deras olikheter, utan här är det den oändliga rikedom, där ingen är lik den andre. I denna rikedom förverkligas enheten i skapelsen. Denna rikedom är nu här inför Tronen och inför Lammet. — Och här förverkligas det profetiska ordet i Ex. 19:6, vilket redan förut i denna boks början är citerat, och som vi även har i 1 Petr 2:9: ”I skolen bliva för mig ett

konungadöme, ett rike av präster, ett heligt folk”, dvs ett folk som tjänar Gud. — Det är denna korta hymn, varigenom detta nu ansluter sig till kap. 4; man har fortfarande den himmelska gudstjänsten omkring sig, med härskarornas mångstämmiga men harmoniska lovsång.

Referent: Per Ekström.

Bibelsamtal.

Av H. Odeberg.

Joh. 6:63.

I Joh 6:63 skriver evangelisten och aposteln: ”De ord, som jag har talat till eder äro Ande och äro liv.” Orden äro insatta så, att man förnimmer, att de tänkts som ett centrum i sammanhanget. Det är ett sådant uttalande, som kan betraktas som sammanfattande, men också som en variation av andra. Ett sådant uttalande kan man finna redan i uttrycket ”I begynnelsen var Ordet och Ordet var hos Gud och Ordet var Gud”, d.v.s Kristus själv var Ordet. Det finns många sådana ord av Jesus, då han talar om sin verksamhet som han har fått sig förelagd av Fadern. Man kan kanske uttrycka det så, att det föreligger identitet mellan verk och ord. Detta kan ses som två korrelata sidor: Alla Kristi verk är ett Guds Ord — och allt Guds Ord är en levande, verkande kraft. Det kan motsvaras av alla ”jag är”-satserna.

”De ord som jag har talat till eder *äro* Ande och *äro* liv.” Det står ej *om* Ande och *om* liv eller hur de skall vinnas. När man möter Kristi ord äro de själva Ande och liv, ty Kristus kallas ju Ordet, och Han är själv i det ord, som genom den Heliga Skrift möter oss. I det anförda kap. finner vi också Petri bekännelse, Petrus som en representant för dem, som tro på

Ordet: "Herre till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord." Här har vi honom, som är det eviga Ordet. Det ger anvisning om själva tron på Ordet. "Mina ord äro ande och äro liv" följes genast av "men bland eder finnas några som icke tro". Nu se vi, hur denna tro är beskaffad. Det är ej en tro, som blint bekänner sig till ett uttalande, som man ej kan veta något om. Tron är ej något, som rör sig om det, som man ej vet. Petri bekännelse betyder: "Vi ha förnummit, att du har det eviga livet." Den som tror förnimmer det eviga livet självt, såsom man förnimmer solen genom dess strålar. Därför, om man lever sig in i den verklighet och åskådning som vi ha i Johannes-evangeliet, blir just det abrupta meningsfullt. Det som verkar osammanhängande och omotiverat måste man särskilt lägga märke till, ty där är en stor hemlighet fördold.

Det kan sägas om Petrus på grund av hans bekännelse, att han kommit till tro och vetande. *Vi veta* hör tillsammans med *vi tro*. Tron är förbunden med ett fast vetande.

Vi böra lägga märke till perfektformen! I dess egentliga betydelse betecknar den något som har skett och som vi nu ha som en beständig besittning. Vi ha kommit till tro och tror nu. Vi ha upplevt och veta, att du är Guds Helige.

Och bland dem som trodde, var en som skulle förråda honom.

Ref.: Einar Göth.

Joh 1:14.

En enda vers i den Heliga Skrift innesluter en stor rikedom. Viktigt är att lägga märke till, att denna rikedom inte är framkonstruerad av sentida bibelforskare, utan Helig Skrift är från början avfattad så, att varje ord har djup mening. Detta yttrar sig i språkliga svårigheter vid pregnanta formuleringar. Men även till synes klara och enkla verser har en djup mening.

Ett pregnant uttryck har vi i Johannesprologen vers 14: "*Ordet blev kött.*" Detta är en sammanfattning av det, som genomgår hela berättelsen i prologen om Ordet, Logos, om vilket det är sagt, att det var från begynnelsen och att det var hos Gud. "*Och Ordet blev kött.*" För samtiden är detta en omöjlighet. Både för judisk, fariseisk och mystisk uppfattning är detta en orimlighet. Men här är en av församlingens centrala trossatser: Jesus Kristus är både Gud och människa. Det bör dock starkt betonas, att uttrycket är skarpare och radikalare till sin innebörd än satsen: Gud blev människa. I Gamla Testamentet är ordet kött, på hebreiska basar, en motsats till det gudomliga. Om vi nu stannar vid människoblivandet, kan en gudomlig gestalt tänkas framträda såsom människa eller i en människa. I förhållande till Jesu Kristi människoblivande erkänner man då ofta det mänskliga, nämligen att Jesus var en enastående människa med gudomliga idéer, ett religiöst snille, en etisk föregångsman. Detta är för nutiden en förtrogen inställning, som också fanns i samtiden. Eller också kan man ta fasta på Kristi gudom, på Kristus såsom den evige, den himmelske, men ej på Hans identitet med människan Jesus. Denna uppfattning fanns i samtiden inom gnosticismen och inom judendomen. Gnosticismen tog emot evangeliet med en gång såsom den tidigare tagit emot de judiska skrifterna. Denna rörelse hade ett mycket utpräglat andligt spårsinne. En representativ gnostiker möter vi i Simon magern i Apostlagär-

ningarnas 8:e kapitel. Han upptäckte kraften och ville strax bli delaktig av den. Gnostikerna antog omedelbart Kristus såsom den gudomlige men kunde ej tänka sig Honom som identisk med människan Jesus. De bekände alltså inte Jesus vara Kristus. Inom judendomen framträder detta utpräglat hos den mystiskt kabbalistiska riktning, som esséerna representerar. Där hade man den tanken, att himmelska väsen kunde uppenbaras i, inkarneras i, historiska gestalter. En sådan inkarnation kunde man fatta. Inkarnation här då använt om människoblivande i dess urvattnade betydelse. Ej såsom köttblivande, vilket ordet inkarnation (från latinets caro, carnis = kött) egentligen betyder. Ett köttblivande var något orimligt. Esséernas tankar om människoblivande var gängse bland judarna. Vi möter dem i evangelierna. Man frågade om Jesus var profeten eller Elias eller någon av profeterna. Vidare ansåg man, att Elias' ande var i Johannes döparen, var jaget i honom. Detta får ju stöd av Jesus, då Han säger, att Elias redan har kommit.

I Henokslitteraturen möter vi en annan tanke, som var aktuell inom samtida judendom. Det är föreställningarna om människosonen såsom urbild för människan, den osynlige Gudens avbild. Denne människoson tänktes såsom en himmelsk gestalt, som kunde uppenbara sig i en människa. Men att han blev människa, identisk med en människa, var otänkbart. Denna identitet med människan är så radikal att den uttrycktes med ordet kött. Det står ej att Ordet blev gudomlig människa utan kött, som är ett gängse uttryck för det specifikt mänskliga i motsats till det gudomliga. Jesus säger i Matt 16:17: *"... kött och blod har icke uppenbarat detta för dig."* En människa av kött och blod är en människa som genom syndafallet skilts från Gud. Detta finner man, om man studerar betydelsen av ordet *"kött"* i Gamla Testamentet. Vi kan nu inte fatta *"Och Ordet blev kött"* i sin fulla radikalism, förrän vi sätter oss in i dessa bibliska tankegångar.

Han antog den köttsliga tillvaron för att kunna frälsa. Här skedde det omöjliga genom Gud själv.

Ref.: Leif Andersson.

Att ha ögon men icke se.

Av Hugo Odeberg.

Man möter här motsättningen mellan begreppen att vara av Gud och att vara av världen, den fallna människovärlden, som är bortvänd från Gud. Kännetecknen på motsättningen uttryckes med bilder, som avser en realitet: ljus och mörker, sanning och lögn, frihet och trälldom, liv och död, kärlek och hat.

Det är nu kännetecknande, att den som är av världen — och detta gäller i princip alla — när han möter t.ex. sanningen, så vänder han den till lögn, och ljuset det ser han icke utan gör det till mörker.

Här kan man nu anknyta till ett uttryck, som förekommer i andra evangelier, ett uttryck av Jesus, som han säger i anslutning till Gamla testamentet, och som också är ett exempel på variationerna såväl i Gamla som Nya testamentet. Det är uttryck av den typen att med seende ögon icke se och med hörande öron icke höra och icke förstå. (T.ex. Matt. 13:14, 15.) Detta kan sägas karakterisera Johannesevangeliet, dess teologi.

Man har ögon men ser icke. Det är skäl att stanna vid de orden. De utläggas ofta så, att man fattar dem bokstavligt: man har ögon men ser ändå inte i verkligheten. Och det kan i någon mån tillämpas så. När det i prologen heter: Vi sågo hans härlighet, så är detta ett verkligt seende av hans härlighet, som skiljer sig från ögonvittnenas i allmänhet. De sågo ej hans härlighet. Men det skarpa och inträngande i orden är ej sagt härmed.

Var finns de människor som har ögon men icke se? När

Jesus talar om världen, så talar han ej om världen i vår mening; den icke-kristna världen, som står utanför samfundet, liksom på Jesu tid de som han talade till såg på världen utanför Israel. Utan vad Jesus talar om världen och vad Jesus menar med världen, det är sagt om och till dem som icke äro av denna världen. Hans verksamhet var förlagd till gudsfolket, och de gammaltestamentliga orden blottas av Jesus vara något just till detta folk.

Vad betyder då detta att ha ögon, att se men icke se? Det betyder ej blott att ha lekamliga ögon, utan att ha uppenbarelsen, Guds ord, förkroppsligat i Jesus Kristus. Man har ögon, med vilka man borde kunna se, dvs. ett seende i djupare mening, i den religiösa andliga meningen.

Och detta att höra, att ha öron men icke höra. Det avser dem som går i gudstjänsten i synagogan, som han själv gör, som hör gudsordet av Jesu mun, ordet som är Faderns ord. Men dessa som ser sanningen och hör den, de hör den inte, de uppfattar den inte. Deras sinnen är förstockade.

Det är ju uppenbart, att dessa ord eller denna typ av ord, när de förekommer i evangeliet, är sagda i den historiska situationen. Jesus är i landet och talar till det israelitiska folket. Men det är också talat till församlingen såsom helig skrift, ett ord till hela världen: först till världen i församlingen, till dem som fått se och fått höra, som ser och hör. Och domen i ordet skall den som har det rikta till sig själv: Jag är den som med seende ögon icke ser och med hörande öron icke hör.

Ville man nu belysa detta i synoptikerna, så skulle man kunna säga, att samma sida kommer fram i Matt. 13 kap., där ett sådant gammaltestamentligt ord citeras av Jesus. I vers 13 heter det: Därför talar jag till dem i liknelser, eftersom de med seende ögon intet se och med hörande öron intet höra och intet heller förstå. Så citeras Jesajas profetia av Jesus, varpå han säger: Men edra ögon äro lyckliga, att de se, och öron, att de höra.

Detta ordet om att se och icke se, höra och icke höra, är riktat till församlingen. Det är ett ord, som skall läsas av den kristne. Det skall ej användas så, att man säger att detta gällde för judarna men icke för oss. Här står det ordet till lärjungarna, att de har ögon och att de ser.

Man kan också erinra om breven till församlingarna i Uppenbarelseboken. Det är något som är sagt till församlingen. Den har namn om sig att leva men är död, den säger sig vara rik men är fattig. Man må lägga märke till att dessa församlingar också har de ord som säger att de ej äro av denna värld. Och mitt i detta kommer en gudomlig gåva: att vi ändå kan se. Vi äro ej utestängda av Gud. Vi lever inför dessa båda: dom och nåd, och vi måste ställa oss under båda. Om vi inte vill ställa oss under domen, så bli vi ställda under domen allena och kommer ej under nåden.

Slutligen kan man hänvisa till den sanningens Ande, som skall överbevisa världen, både den som är utanför oss och mitt ibland oss och mitt i oss.

Innehåll

H. Odeberg, Studier i Uppenbarelseboken	sid. 51
” Bibelsamtal. Joh. 6:63	” 58
” ” Joh. 1:14	” 60
” Att ha ögon men icke se	” 62

EREVNA: Utgivare: H. Odeberg, Lund. Ekonom: Rektor Viktor Rydqvist, Eslöv. Redaktion: H. Odeberg, V. Rydqvist och E. Starfelt. Red.-omb.: Karl Magnus Svensson, Samrealskolan, Askersund. Red:s adr.: S:t Måns g. 6 a, Lund. Tel. Lund 14760. Distr. och Exp.-sekr: Per Ekström, Västergatan 2, Lund. Tel. Lund 16959. Postgirokontonummer 27 11 04, Erevna, Lund.

Pren.-avg. 5:- kr.

Med detta nummer följer som bilaga ett inbetalningskort.